

Morbus hungaricus - avagy a vörösiszapos társadalom

(folytatás az 1. oldalról)

Mi is mondatja velem ezeket a keserű, de igaz szavakat? Több dolog egyszerre. Például a vörösiszapos történet.

Megtörtént a tragédia, majd letartóztatták a felelőst. Egy, azaz egy napra, mert a veszprémi bíróság kiengedte a „gyilkost”, a világon egyedülálló katasztrófa okozóját. És vége, ennyi...- mondaná a filmrendező. Igen, ennyi volt, hiszen egyetlen kolontári, egyetlen devecseri vagy solmóvásárhelyi sem ment el tiltakozni a veszprémi bíróság elé. Pedig a halottak hozzátartozói, a vagyonukat elvesztők, az égési sérüléseket elszenvedők nem a bíróságot támadták volna ezzel, hanem saját érdekeiket védtek volna meg, s persze a kormány céljait támogathatták volna a tömeges tiltakozással. De nem! Ők várják a kormánytól a lakást, a támogatást, s még azt is megtudhatták a TV-ből, hogy „ruhát már ne küldjenek nekik, hanem inkább hűtőgépet, és más elektromos eszközt”. Na, és ebben a pillanatban elegendő is lett! Mert magam láttam vidéken, hogy öreg anyóka tipegett néhány régi ruhával a segély-felvevő helyre... mert neki csak az volt, azt tudta adni, azzal tudott segíteni... és adta is szeretettel. Ám, a TV-ben vastagon lehordták a „rossz bűrtort”, s „koszos kabátot”... ami nem kell azoknak, akik mindenüket elvesztették. Nekik más kell –

mondta egy segélyelosztó az RTL-klubban. Sokan ezután azt mondták, nem segítenek többet. S tán embertelennek látszik, de igazuk is van...

A magyar ugyanis csak akkor tart össze, ha dráma van. Akkor nem, amikor választás van, amikor dönteni lehetne. Ki hagyta nyolc évig rabolni azt a söpredéket, amely most végül ráengedte a vörösiszapot a magyar falukra, ki szavazta vissza Horn Gyulát négy év nemzetinek hazudott kormányzás után? Ki helyteleníti ma a válság miatt a magyar nemzeti kormány által a multokra kiszabott adókat? Érdemel-e mást, mint szocialista kormányt ez a társadalom? Nem! Mert Ady óta sem jött rá a társadalom, hogy ennek a nemzetnek csak Mohács való, mert akkor talán... de ez sem biztos... összetart, és

együtt tud lépni. Egy darabig. Hiszen jobb a „sültgalambra” várakozni, mint megfogni egy „galambot” és megsütni azt.

Ezért van szabadon az iszapos vezér, s ezért mert így dönteni a bíróság. S ezért tehetnek meg bármit a társadalommal azok, akik idejuttatták. És talán ezért élni!

bukik meg majd a kormány. Mert a kormánynak legfőbb támogatója – lenne – a társadalom. De nem az. A társadalom önmaga ellensége, önző és vaknak tette magát. Pedig nagyon is élesen lát... azaz, élesen látja a saját érdekeit. A nemzeti és a társadalmi érdek nem érdekli.

A mai magyar társadalom úgy néz ki, hogy ha újból felosztanák a maradék országot, akkor fél év alatt azt is elfelejtené mindenki, hogy eddig magyar volt. Csak az új hatalom jobban fizesse meg... - a hazaárulást is.

S írom e sorokat felháborodásomban. Hiszen gyűjtünk, segítünk, „fölsleges” ruhát, „fölsleges” használati cikkeket, s mindent, kinek amilye van... mégsem jó. Nem kell, mert már sok van. Megoldás azonban lenne. Egyszerű és kivitelezhető megoldás. Lefoglalni a katasztrófa okozóinak magánvagyonát, megvenni egy lakóparkot és beköltöztetni Kolontárt, „Ujkolontár” néven, s Devecsert hasonlóképpen. Nem csak a halottakat kell eltemetni! Az élőket is fel kell támasztani ezegyszer! De ehhez nincs akarat, nincs jogi lehetőség, nincs módszer... A gyilkosok szabadlábon vannak, és nem fognak fizetni... mert a társadalom nem kéri el tőlük a fizetséget. NOha nem komplikált megállapítani a felelősséget. De Magyarországon csak a piti kisember bűnődik. Mert a társadalom nem büntet. A társadalomnak 500 éve nincs önálló gondolata. A társadalom genetikai cselédje silányult, s már az is marad. Kultúra, szeretet, érzés és önbecsülés nélkül. Egyik lábával a pusztulás határán. Miközben veri a mellét büszke mivoltában, sosemvolt büszke történelmére hivatkozva. Mert ma ez Magyarország. Féltség, de a kómában is még büszke, mellét verdő kirabolt koldus, rothadó lábbal, betegen, estápnélkül... és ez is marad... amíg él... amíg hagyják élni!

Tiltakozás a Jediot Áháronot izraeli újság magyarokat gyalázó cikke ellen a vörösiszap-katasztrófa kapcsán!

**NYÍLT LEVÉL
A Magyarországi Zsidó
Hitközségek Szövetsége
vezetőjének,
dr. Feldmájer Péternek**

Mazsichisz elnök:

dr. Feldmájer Péter, Telefon: 413-551, Email: drfeldmajerelnok@mazsichisz.com, Levélcím: 1075 Budapest, Sip u. 12. 5. postafiók 333. Központ: Telefon: 413-5500, Fax: 342-1790

Tisztelt dr. Feldmájer Péter!

A segítségét szeretném kérni egy felettébb kínos és kényes ügyben. Az alábbi internetes cikkben mélyes megütközéssel és felháborodással olvastam arról, hogy egy héber nyelvű újság igen alantas hangnemben tudósít a vörösiszap-kiömléséről, ami Magyarországnak egyenlőre beláthatatlan és felmérhetetlen károkat okozott. Tudatában vagyok annak, állami vezetőinknek kisebb gondjuk is nagyobb annál, mint ilyen cikkekkkel foglalkozzanak. Így megteszem - talán első között - nem helyettük, de minden jóézésű és tisztalelkű magyar ember helyett.

Mivel nem értek héber nyelven, hinnem kell Hering József úr újságírói fordításának, akiről tudnivaló, hogy sok évet töltött Izraelben, és - tudomásom szerint ma is - kettős állampolgár.

Ismerve az ő munkásságát, semmi okom kételkedni a tárgyyszerű tolmácsolásában.

Nos, ez az elemi felháborodás - úgy gondolom - nem csak belőlem tör fel, amikor valaki ezt olvasja.

Keresztény emberként nem kívánom az idézett újság munkatársainak és környezetüknek, de más izraeli lakónak sem, hogy hasonló megtörténjen velük. Noha a Tóra azt tanítja, szemet szemért, fogat fogért. De ez nem a békés magyar emberek alapvető jellemvonása.

Ezért tehát arra kérem Önt, szíveskedjen eljuttatni az idézett izraeli újság szerkesztőségébe a következő üzenetet:

„Azok az emberek, akiket most ez a katasztrófa ért, többségük még nem is élt 1945 előtt. Tény. A veszélyes tározót idegen érdekek miatt építették, nem magyarok szándéka szerint.

Ezért a legkevesebb elvárása ezek után a magyar embereknek, és főleg a magyar halottak emlékéért tiszteletben tartva, hogy ez az újság magyar és héber nyelven jelentessen meg egy cikket, amelyben bocsánatot kér az ártatlan magyar emberektől. Bocsánatot kér azért a mélyes, okatlan és védtetetlenül aljas megalázásért, amit a magyar nemzet ellen ezzel a cikkel elkövetett.

Amennyiben ezt nem teszik meg, - több helyről hallott értesülés szerint - kivétel nélkül minden izraeli készítésű és forgalmazású termékre, legyen az ipari, mezőgazdasági, vagy pénzügyi tevékenység, mindaddig bojkot veszélye fenyegethet, amíg ez a bocsánatkérés meg nem jelenik. Ezzel legyenek tisztában a felelőtlen újságírók, akik ezzel egy életre megtanulják, hogy mit tehetnek meg és mit nem. Magyarország ugyanis a magyaroké! Az is marad!”

Tudnia kell, az idézett újság bocsánatkéréséről szóló elvárását és tiltakozó követelést a lehető legtöbb magyarországi tömegtájékoztatói eszközökhöz, valamint magyarországra akkreditált külképviselet részére, a külföldi hírugynökségek magyar szervezeteihez is eljuttatom.

Azt remélem, Ön képes lehet bölcs belátásra bírni az újságírókat. Ebben a hivatásban nagy szerepe van a tárgyilagossággal szemben tanúsított alázatos munkának és magatartásnak. Holmi vélemények, különösen ilyen hangvételű cikkek árthatnak a nemzetközi kapcsolatoknak, nem csupán Magyarországot és Izrael között, de más országok és Izrael között is.

Ettől függetlenül írásomat a Magyar Köztársaság Országgyűlési házelnökének Dr. Kövér László úrnak, Dr. Orbán Viktor Miniszterelnök úrnak, és Dr. Martonyi János úrnak is megküldöm, nem titkolva azzal a szándékkal, hogy a katasztrófa elhárításának súlyos terheket jelentő munkálataiból szabadulva mihamarabb kérjenek elfogadható magyarázatot és hatékony intézkedést nagykövetükön keresztül hasonló atrocitások elkerülése céljából. Nem megengethető ugyanis, hogy ez elmaradjon! A tetteiért mindenkinél a világon felelnie kell, és ha ártatlanokra kivetíti a gyűlölködő izraeli újságíró az általa meg sem élt történelmi események következményeit, akkor tudnia kell, hogy ennek a beszédének, mi lehet, vagy lesz a következménye. Ennek pedig nem sok értelme volna. Elkerülheti mindezt kellő alázattal, és széles körben megjelentetett, héber, valamint magyar nyelven illő és kellő alázattal leírt bocsánatkéréssel. Az újságírói erkölcsi alapvetések legkevesebb ezt az ajánlást fogalmazzák meg hasonló esetekre - legalább is az ő országuk határán kívül mindenhol máshol a világban.

A kedélyek egy ilyen megpróbáltatás idején igen kényes helyzetbe kerülhetnek, ami az emberek szívében nem kívánatos indulatokat ültethetnek.

Kérem ismételt, hogy tisztelje meg a katasztrófában elhunytak emlékét, a szülőföldjükre talán soha vissza nem térő károsultak tengernyi könnyét és alig elviselhető bánatát azzal, hogy segít ezt az üzenetet eljuttatni a Jediot Áháronot szerkesztőségébe!

Megtisztelő figyelmét, segítségét előre is megköszönve üdvözlettel.

Lengyel Károly
karolyorama@gmail.com

Ferencváros, 2010. október 6. (az aradi vértanúk emléknapján)

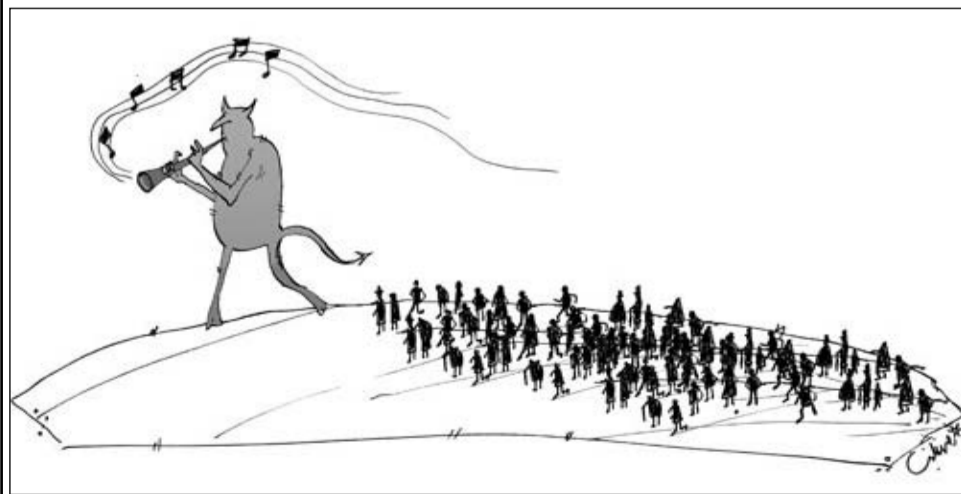
A cikk: **Izraeliek gúnyolódnak a katasztrófa:**
„A magyarok által meggyilkolt zsidó vértől vörös a falvak földje”
<http://kuruc.info/t/26/67452/>

Kívánom szívemből,

abban az esetben, ha a román kormány beváltja ígéretét a 2010 október 4-én kelt sürgősségi rendelete nyomán az állami támogatások megvonását illetően, hogy

mindannyian, az utolsó szálíg legyenek fogyatékosok (sic), szívbetegek, idegrocncok, cukorbeteg, rokkantak, tolókcsohhoz, ágyhoz kötöttek, kóstonják meg az idült betegségekkel együttélést, a mozgássérültek nehéz helyzetét,

mindanyiuknak szülessenek súlyosan, halmozottan, közepesen fogyatékos gyermekeik, és a beteggondozást oldják meg állami anyagi támogatás nélkül,

Szégyelljék magukat, disznók!

mindannyian legyenek politikai üldözöttek, legyenek megbélyegezettek, és nemcsak ők, hanem egész családjuk házkutatásokkal zaklatva, tanulási lehetőségektől megvonva, eltiltva, mindenük elkobozva, könyörtelen kínzások közepette szenvedjenek, némelyek halálra kínoztatva, meggyilkolva, megcsonkítassanak,

És ha ezt nem áthatják törvénybe iktatni, megérdemlik, hogy azoknak legsúlyosabb átka elérje őket.

Úgy legyen!!!

Kolumbán Sándor